

עין משפט
נר מצוה

זר א מ"י פ"ג מהלכות
 משה"ק הלכה יב:
 זר ב ג ד מ"י פ"ג מהלכה יב:
 זר ה מ"י פ"ג מהלכות
 משה"ק הלכה טז:
 זר ו מ"י פ"ג מהלכות
 ממדין ומקמין ה"י יא:

צג:

רצו של רבא דלמר רבא ברבי יצחק (דף ג.) וכן' הגרפין (מסד' עה) א"ל רב יצחק בר אבדמי אחיה הכה הכה אחיה ומה ועוד אמר רבא כימי רבי דאשכנזי כפ' מירא (שנח מ:) דלמר רב יצחק בר אבדמי הפסח אהב נכמתי אמר רב לביט המרקן כו' והוא היה רבו של רב דלמר כפ' הספסיה (כ"ג ע.) איכא תנא דלמתיא לרב מדות אחיה לרב יצחק בר אבדמי ורבינו שמואל גרים דלמתיא לרב בלל למ"ד כלומר שנה לו רב במדות ור"מ מתיי' אחיה מפרק כל הנשר (חולין ק.) דרבו של רב היה דלמר איכא תנא דלמתיא לרב כחל אחיה לרב יצחק בר אבדמי והוא אפשר לגרוס שם דלמתיא בר דהוא דקמהדר ליה אזי כחל מניקה שנית לו ויש מפרשים דלו כמו ממנו דאשכנזי כבומעד קטן (דף כה.) ואם היו רביס גרבינו לו :

(ב) **אתיא** סמיכה סמיכה מוקמי.

חיתה אם כן יביע
מקוים מכל מוס ולמאן דליף מעולה
דראיה נעמט סומא כחחד מעיניו
דפטרט פער מרציה ושאר כל הדנו
דפטורים התם ועוד למה לי בני ישראל
למעוטי נשים חפוק לי מהכא:
ר'ל'ף מעולת ראייה. אפ"ג דעולה
ראייה גופה מעולה דנדה
אגמרה דרנפסוק קיימאן לך ונחמך דך
דדבר הלמד בהיקש אין חזרה
ומלמד בג"פ הוה מילי היכל דליף היכל
מילתא גופה אלל הכא למיעין עולה
חזרה דעוטה סמיחה מעולה דנדה
ויהדר גמרינן סומא דלא: י"ד ויא
יד אשתו. מהא דכתיב בני ישראל
למעוטי נשים חפוקים לא נפקא אשתו
הדוכא אמינא חפוקין דנדה בעלה
דנדה בעלה דמיא^א ויא^א ומה לי קרא
למעוטי נשים חפוקין חפוק לי

הגהות הב"ח

(א) ד"ר דקדו וכו'
בסוף עם הרשע: (ב) ד"ר
מלי קאמר וכו' אלא נאמר
ומשני בתקום שסומקין:

שיטה מקובצת

[illegible]

שתי מדות פרק עשירי מנחות

וְדָן. קָרָן יִיחַד מִיחַד מַעֲוֹלָה לְרֵאשִׁי דְרָבִי נָמִי קָרָן יִיחַד: דָּן. (ס' מִסְכֵּי)
 נִקְרָנָן יִיחַד דְּמִכְסִּי בִּיהַּ מִסְכֵּיהַּ בְּגוֹפִיהַּ דְּמִכְסִּי וְהָסֵךְ (א) מִפְּרַי הַעֲלֵם דְּכָר כֵּל לִיבֵר
 דְּמִכְסִּי בִּיהַּ מִסְכֵּיהַּ בְּגוֹפִיהַּ וְהָסֵךְ וְקוֹי וְהָסֵךְ (ב) יִיחַד דְּכָר כֵּל עוֹלָם
 מִסְכֵּה. בְּגוֹן חָלָּה דְּמִיּוּלָּס עוֹלָם לְרֵאשִׁי כְמוֹ עוֹלָם מִכְסֵּי חֵלָּה: כֵּל לִיבֵר לְמַסָּה
 לִי. (א) וְהָסֵךְ כְּלוּלָה מִחַד יְדֵי מַחֲשֵׁב: וְשִׁלּוּשָׁה עַל חֵרֶם כְּמוֹס. דְּמִיּוּלָּס
 וְהָסֵךְ (ב) מִסְכֵּה מִסְכֵּה דְּמִכְסִּי: [שְׁמַע יְרַח מִסְכֵּה] (א) מִסְכֵּה שִׁירֵי מִסְכֵּה.
 אֲשׁוּל לָא קָרָן יִיחַד: (א) מִסְכֵּה שִׁירֵי מִסְכֵּה.
 חֵלָּה עַל פְּעֻלָּה לָא עֲשֵׂה לָא עֲשֵׂה מִזְוֵה מִן הַמִּיּוֹבָח
 יִיחַד. כְּלוּלָה לָא עֲשֵׂה מִזְוֵה מִן הַמִּיּוֹבָח
 דְּמִכְסִּי וְהָסֵךְ (א) וְהָסֵךְ וְהִלְכָה וְאִפְּלִי
 לָא יִיחַד דְּמִכְסֵּיהַּ בְּגוֹן חֵלָּה: וְלָא עַל
 מִסְכֵּה. חֵלָּה יִיחַד הַגְּרָוִן בֵּית הַשְּׁמִיעָה:
 בְּגוֹפִיהַּ (א) חֵלָּה גַּב: (א) דְּקָלָה לְרֵדִי רֵשִׁים.
 דְּמִכְסֵּיהַּ (א) הֵיטָב חֵלָּה לָא עֲשֵׂה: עַל מַחֲשֵׁב:
 כְּדוּרָן. עַל רֵשֶׁם עַל הַלְּמִישִׁי: מִדֵּי שִׁחֲוָן.
 בִּין יוֹ לִבְנֵי הָרֵשֶׁם: מִכְסִּי יִיחַד. חֵסֶד
 אֲפֻדָּה. עַל שֵׁלָה אֲחֵרָה שְׁמִינִי וְחֻקָּה לִי
 חֵסֶד יִיחַד יִיחַד יִיחַד לְכַחַשׁ הַחֲמֵשׁ בְּשֵׁם
 מִקוֹס כְּבוֹדֵה יִיחַד מִלָּל דְּמִכְסֵּיהַּ יִיחַד וְשִׁמְשֵׁה
 נָמִי מִרִּי: יִיחַד (א) דְּמִכְסֵּיהַּ אֲפֻדָּה.
 דְּשִׁמְשֵׁה מִרִּי (א) וְהָסֵךְ לָא עֲשֵׂה לָא עֲשֵׂה
 דְּמִכְסֵּיהַּ מִסְכֵּה דְּכִמְסֵּה אֲפֻדָּה. לָא
 מִקוֹס שְׁמִלָּח מִן שְׁמִשֵּׁה מִרִּי: (א) (פֶּלֶא)
 אֲפֻדָּה. בְּמִקוֹס שְׁמִינִי שְׁמִינִי (א) לְמִדֵּי
 לְמִדֵּי שְׁמִינִי לְמִדֵּי שְׁמִינִי: (א) שְׁמִינִי
 לְמִיּוֹבָח שְׁמִינִי דְּכִי מִסְכֵּה שִׁירֵי (פֶּלֶא)
 מִחֵלָּה דְּשִׁמְשֵׁה עַל לְכַחַשׁ מִקוֹס
 כְּבוֹדֵה שְׁמִינִי שְׁמִינִי שְׁמִינִי וְהָסֵךְ
 מִסְכֵּה (א) בְּלִיָּה (א) יִיחַד: (א) בְּמִקוֹס
 שְׁמִינִי. בְּגוֹפִיהַּ בְּמִקוֹס הַטְּעוֹלָה דְּשִׁמְשֵׁה
 מִסְכֵּה יִיחַד יִיחַד לְרֵשִׁים לִיבֵר: (א)
 מִסְכֵּה יִיחַד יִיחַד לְרֵשִׁים לִיבֵר: (א)

דעם "בת"

מעולה נדבה גמרה. דלל כחיו [סמיכה]
אלא בעולה [נדבה דכחיו] וסמך ידו על
ראש[ה] העולה (ל) וכל התחלת ייקרא [הוא]
בעולה נדבה דכחיו (ל) אדם כי יקריב מנח
ממנו ואם ירצה להקריב: ויעשה כחשפט.

מוסף רש"י

וירקרב את העולה. עולה יוס
שחיי של מלואים שהטיל הכחז
על אהרן הוכה ליום. קח קץ פנל
בקר לחטאת וזיל לעולה
תחיים (מה טו) ויעשה
במשפט. מה משפט האמור
נעלה הוכה על כרחך המשפט
המשפט נעלה נדכה ביקרב

שכל תשס"ט

[illegible]

דבינו גרשום

מעלה ראה נמי אינו תשוב:
שילוחו של אדם כמיתה
הנחית השטות אחרו ונני
מצוה. ולא עשאה מעלה עליו
כאילו לא כיפר ישימור. האל
עקר כפרה בזה חסד: האל
הגואר אינו הגורר: דקא
דלא ראשו אימא לא למשע
הגביהו היינו גבה של כהנה
הדורין. של ראש: משל
לכני דני לכני האשתי: חסד
דני. וחסד ראשתי כי ליד אמאי
כחי דני לטובי דני משמע נני
שנים. דיו דסמיכה קאמרי דלא
דני למכנה דני אלא דני
בזקוק סומכני חושני
בדעוה סומכני כי היכי
דשומכני.